

Cứu Rồi

Rabindranath Tagore

Gouri là một cô gái xinh đẹp, được giáo dục cẩn thận, con một gia đình giàu có và sống theo lối cổ. Paresh, chồng cô, bằng những nỗ lực phi thường, mãi gần đây mới cải thiện được tình trạng túng quẫn của mình. Trong một thời gian dài, vì thấy anh nghèo quá, cha mẹ Gouri giữ rịt con gái ở nhà, không muốn để cô phải chịu cảnh nghèo khổ. Khi cuối cùng cũng phải về nhà chồng, cô không còn trẻ nữa. Và Paresh chưa bao giờ cảm thấy Gouri hoàn toàn thuộc về mình.

Anh hành nghề luật ở một thành phố nhỏ miền Tây và không hề có bà con gần gũi. Nỗi ngờ vực về phẩm hạnh của vợ ngày đêm giày vò Paresh, đến nỗi thỉnh thoảng ngay trước phiên toà anh tìm cách chuồn về. Mới đầu Gouri bối rối, không hiểu tại sao chồng lại về đột ngột như vậy. Lại nữa, anh liên tục sa thải những người làm công một cách vô cớ. Chẳng có ai trong bọn họ có thể làm anh ta hài lòng được lâu. Đặc biệt, nếu Gouri thấy anh đầy tớ nào làm việc tốt, có ý muốn giữ lại, chắc chắn anh ta sẽ bị sa thải ngay lập tức.

Là một phụ nữ có bản lĩnh, Gouri vô cùng bức tức, nhưng sự tức giận của cô chỉ càng làm cho thái độ của chồng thêm kỳ quặc. Cuối cùng, khi không thể kìm nén thêm được nữa, Paresh bắt đầu bí mật tra hỏi cô hầu gái về Gouri. Tất cả những chuyện ấy đến tai cô vợ. Gouri là một phụ nữ ít nói, nhưng những lời thoá mạ ấy khiến lòng tự trọng của cô bùng lên như một con sư tử bị thương. Sự ngờ vực điên rồ chặt đứt tình cảm của họ như một lưỡi gươm tàn bạo. Khi thấy vợ biết rõ động cơ của mình, Paresh chẳng còn ngần ngại, đổប់ thẳng vào mặt Gouri những lời xỉ vả nặng nề. Người vợ càng im lặng ngọn lửa ghen tuông trong lòng Paresh càng ngùn ngụt bốc cao.

Thất vọng với hạnh phúc gia đình, người phụ nữ không còn cái tìm đến tôn giáo như một nguồn an ủi. Cô cho mời Paramananda Swami, một nhà thuyết giáo trẻ tuổi ở nhà thờ gần đó. Cô nhận Paramananda Swami là người đỡ đầu về mặt tinh thần, ngày ngày đến nghe ông giảng giải Thánh Kinh. Thái độ cung kính, cô phủ phục dưới chân Guru (pháp sư), thổ lộ tất cả tình cảm và tình yêu bị ruồng bỏ của mình. Không một ai nghi ngờ về phẩm hạnh của Paramananda. Mọi người đều kính trọng ông. Vì thế, Paresh không dám ho he, đành im lặng nuốt sự ghen tuông vào lòng như một khối ung nhọt đang thời kỳ ủ bệnh. Khối ung nhọt ấy cuối cùng đã vỡ ra trong một hoàn cảnh chẳng đâu vào đâu. Chẳng cần biết cuộc đời cô giờ ra sao, Paresh mắng nhiếc Paramananda là đồ đạo đức giả.

- Cô có dám thề là không hề dấn dúi cái con đẻ đóng giả nhà tu hành khổ hạnh ấy không?

Gouri nhảy dựng lên như một con rắn bị ai giẫm phải. Phát điên lên vì sự ngờ vực của chồng, cô nói với một giọng mỉa mai cay đắng:

- Thế còn tôi là con gì?

Đến đây thì Paresh bỏ đi, sau khi khoá chặt cửa. Anh ta đến toà án. Trong trạng thái bùng bùng kích động vì bị lăng nhục, Gouri tìm cách mở được cửa, thoát ra khỏi nhà. Trong căn phòng vắng lẽ ban trưa, Paramananda đang ngồi một mình chăm chú đọc Kinh Thánh. Đột ngột, chẳng khác nào sấm sét giữa lúc trời quang mây tạnh. Gouri lao vào, cắt ngang sự tập trung tư tưởng của ông.

- Con đây ư? - Guru cất tiếng hỏi, giọng ngạc nhiên.

- Cứu con với! - Gouri nói. - Ôi, xin Guru hãy cứu con khỏi cuộc sống gia đình nhục nhã này. Hãy cho phép con trốn đời phục vụ dưới chân ngài.

Bằng những lời khiển trách nặng nề, Paramananda bắt Gouri phải trở về nhà. Chắc là chẳng bao giờ ông có thể nói lại mạch tư duy của mình trước đó. Còn Paresh, khi trở về, thấy cửa mở, hỏi vợ:

- Ai vừa đến đây?

- Không có ai cả. - Người vợ trả lời - Tôi vừa mới đến nhà Guru.

- Để làm gì? - Paresh hỏi lại, mặt hết tái lại đỏ bừng.

- Để làm việc gì tôi muốn!

Kể từ hôm đó, Paresh cho người canh giữ vợ ở nhà, thái độ thì tỏ ra cực kỳ vô lý, đến nỗi khắp thành phố đều biết chuyện. Tin tức về những sự lăng mạ trơ trẽn hàng ngày đổ xuống đầu môn đệ mình làm cho Paramananda không thể bình tâm với những mặc tướng tôn giáo. Ông cảm thấy cần phải rời bỏ nơi này mà đi ngay tức khắc. Nhưng đồng thời ông lại không thể đang tâm bỏ mặc người phụ nữ đang bị đầy đoạ. Ai mà biết được, nhà tu khổ hạnh đã phải chịu đựng những ngày đêm khủng khiếp như thế nào.

Cuối cùng, cho đến một hôm, người phụ nữ bị cầm tù nhận được một lá thư. “Con của ta, quả đúng là có nhiều phụ nữ mộ đạo đã từ bỏ thế giới này để hiến dâng cuộc đời mình cho Chúa. Có thể là những thử thách trên cõi đời này đã làm con lãng quên mất Chúa. Nay ta đã mang sự cứu giúp của Chúa để đến cứu vớt người con gái nô tì của ngài, dẫn dắt con tới bốn phạm linh thiêng dưới chân ngài. Nếu con muốn, con có thể gặp ta bên bể nước trong vườn vào hai giờ chiều mai”.

Gouri giấu lá thư dưới những lọn tóc. Trưa hôm sau, trong lúc tháo tóc ra để chuẩn bị đi tắm, cô phát hiện thấy lá thư đã biến mất. Cô sợ rằng nó rơi vào giường và có thể đã lọt vào tay Paresh. Thoạt đầu, cô cảm thấy hết sức thích thú khi nghĩ rằng nó sẽ làm cho anh ta tức giận điên cuồng. Nhưng rồi, cô không thể nào chịu đựng được ý nghĩ rằng lá thư mà cô đã mang trên đầu như một vầng hào quang của sự cứu rỗi có thể bị vấy bẩn vì đôi tay đáng kinh tởm ấy. Với những bước chân vội vã, cô đi về phía buồng ngủ của chồng. Anh ta đang nằm rên rĩ trên sàn, mắt trợn

ngược, bọt sùi cả hai bên mép. Gouri lôi lá thư ra khỏi bàn tay nắm chặt của anh ta, vội vã cho gọi bác sĩ đến. Bác sĩ nói rằng, đó là một ca nhồi máu. Bệnh nhân đã chết trước khi ông ta đến.

Ngày hôm đó, Paresh có một buổi lễ. Ở xa Paramananda biết được điều đó bèn gặp Gouri. Nào ngờ cái kết cục bi thảm như vậy! Người phụ nữ goá bụa nhìn qua cửa sổ, thấy Guru của mình đang lên đến bên cạnh chiếc bể bơi, rón rén chẳng khác nào tên trộm. Cô vội vàng nhìn xuống, hết như loá mắt vì một ánh chớp. Và trong ánh chớp ấy, cô thấy rõ ràng bộ dạng ông ta bị thảm đến độ nào. Guru gọi:

- Gouri!

- Con đang tới. - Cô gái trả lời.

Bạn bè Paresh nghe tin anh chết, kéo đến dự lễ tang. Họ phát hiện thấy xác Gouri nằm ngay bên cạnh chồng. Cô đã uống thuốc độc tự tử. Ai nấy lặng đi vì kính phục. Bằng cái chết, Gouri đã chứng tỏ sự chung thủy thật là hiếm hoi vào thời kỳ đồi bại bây giờ.